

Op zoek naar Isaaria

Eerder verscheen van Thea Spoelstra:

Isaaria

Thea Spoelstra

Op zoek naar

Isaaria

© Thea Spoelstra, 2019
Omslagontwerp: Thea Spoelstra
Omslagfoto: Scandinavian Wintersports/Thea Spoelstra
Vormgeving: Thea Spoelstra
Eindredactie: Silke Crombez en Karin Hensen
Druk en support: Pumbo.nl

ISBN 978 90 9032538 5
NUR 280

Voor Eva



Zweeds Lapland, 4 december 2005

‘Tore! Tore!’ Kalle probeert de gierende storm te overstemmen. Met half dichtgeknepen ogen tuurt hij in de verte, op zoek naar zijn broer. Het is nog licht, maar dat duurt niet lang meer. Zeker niet bij deze zware sneeuwstorm. Het is ijzig koud en de sneeuw komt al tot boven zijn enkels. Bij iedere moeizame stap die Kalle vooruit komt, zakt zijn humeur. Waarom was hij zo eigenwijs geweest? Tore had gezegd dat er storm op komst was en daarom wilde hij Kalle aan zich vastknopen met een touw. Kalle wilde daar niets van weten, hij was toch geen baby meer! En hoezo storm? Het was prachtig winterweer! Strakblauwe lucht, fel zonnetje. Tore zag ze vliegen, volgens Kalle. De broers hadden ruzie gekregen en toen was Tore ineens weggegaan, zonder wat te zeggen. Sukkel. Kalle vond het best, hij kon zelf ook wel de weg naar de *Siida* vinden. Daar had hij zijn grote broer echt niet voor nodig. Kalle had geen haast gehad en was zelfs nog even op een rotsblok in het zonnetje gaan zitten, met zijn ogen dicht. Fantaserend over een mooie toekomst met veel geld en snelle auto’s die hij in een tijdschrift had gezien. Hij was even weggedut, totdat de kou hem wakker maakte. De zon had plaatsgemaakt voor een loodgrijs wolkendek en hier en daar zag hij een sneeuwvlokje dwarrelen. Tore had gelijk, het ging sneeuwen! Snel stond Kalle op, zocht zijn spullen bij elkaar en begon te lopen. De sneeuwvlokjes veranderden al snel in grote dikke watten en de felle wind blies de sneeuw gemeen in zijn gezicht. Hij zag bijna niets meer. ‘Tore! Tore!’

Het roepen naar Tore lijkt zinloos, Kalle geeft het op. Hij kan zich beter richten op de tocht die hij nog te gaan heeft. Zijn broer is

waarschijnlijk al lang terug in de *Siida*, lekker warm bij het vuur met een beker warme rendiermelk in zijn hand. Met gebogen hoofd zet Kalle voorzichtig zijn ene voet voor de andere en probeert de kou die hij voelt te negeren. Ook probeert hij niet te denken aan het veel te smalle paadje waar hij straks overheen moet. Het pad is net breed genoeg voor één persoon en wordt aan de rechterkant geflankeerd door een hoge rotswand. Links van het pad is een diepe afgrond vol met scherpe uitsteeksels van de rots, waardoor je een val bijna niet kunt overleven. Het wordt met de minuut donkerder en Kalle voelt de angst ronddraaien in zijn maag. Misschien kan hij beter ergens gaan schuilen tot de volgende ochtend? In het daglicht kan hij tenminste zien waar hij zijn voeten neerzet en dat is geen overbodige luxe met deze gladheid. Hij probeert zich te herinneren wat hij vanmorgen in zijn rugzak heeft gedaan. Een stuk brood, een paar koeken en nog wat gedroogd rendierenvlees. De koeken zijn al op, maar met het brood en wat vlees moet hij de nacht door kunnen komen. Kalle weet dat zijn vader woedend wordt als hij niet thuis komt en zijn moeder gek van angst, maar wat moet hij dan? Als hij wel uitglijdt, zien ze hem misschien nooit meer, of hij breekt al zijn botten. Hij neemt definitief het besluit om vanavond niet terug te gaan naar de *Siida*.

Al ploegend door de sneeuw kijkt Kalle zoekend om zich heen naar een plek om te overnachten. Hij is hier vaker geweest en weet dat er een verlaten berenhol in de buurt is. Maar waar ook alweer? Dan verstijft hij, er is iets. Behoedzaam kijkt hij om zich heen, totdat zijn ogen ergens blijven hangen. Bewoog daar iets? Hij concentreert zich op de plek waar hij dacht iets te zien en ziet dan in een flits iets

oplichten... Het zijn ogen! Hij schrikt zich wild, het zal toch geen wolf zijn? Een wolf is nooit alleen. Heel langzaam pakt hij met trillende vingers een vlijmscherp mes uit zijn broekriem en loopt stapje voor stapje naar achteren. Zijn ogen blijven gericht op de plek waar hij de wolf zag, maar hij weet niet of het beest daar nog steeds is. Het is zo donker! Ineens wordt Kalle van achteren besprongen. Met een harde schreeuw valt hij voorover met zijn gezicht in de sneeuw. Snel probeert hij op te staan om te kunnen vluchten, maar dan voelt hij een paar poten op zijn rug. De warme adem in zijn nek bezorgt hem kippenvel. *Dat is het dan, flitst het door hem heen. Dag pap, dag mam. Ik weet dat jullie me gaan missen. Sorry dat ik zo eigenwijs was waardoor ik nu al aan mijn einde kom. Sorry Tore, dat jij je nu heel schuldig gaat voelen omdat je me alleen hebt gelaten. Niet doen, het is mijn eigen schuld!*

Kalle is zo druk bezig met zijn afscheidswaardes, dat hij niet meteen in de gaten heeft dat het gewicht op zijn rug verdwenen is. Als hij het doorkrijgt, tilt hij voorzichtig zijn hoofd op om te kijken waar de wolf is gebleven. Hij hoort hem hijgen. Vol verbazing ziet hij dat de wolf naast hem zit en rustig naar hem kijkt. *Doe normaal, denkt Kalle, er zit hier een wolf naast me die zich gedraagt als een schoothondje! En daar moet ik zeker intrappen? Wedden dat hij me pakt als ik me beweeg?*

Voorzichtig draait Kalle op zijn zij terwijl hij de wolf scherp in de gaten houdt. Zijn mes houdt hij voor zich en de punt wijst in de richting van het beest. Het dier reageert niet en blijft hem alleen maar strak aankijken. Kalle krijgt wat meer vertrouwen en komt langzaam overeind. De wolf gaat ook staan en begint te kwispelen. Dan heeft Kalle het door. Het is helemaal geen wolf, het is een husky!

Kalle begint hard te lachen en aait de husky door zijn dikke vacht.

‘Zo hé, jij liet me schrikken zeg! Ik dacht echt even dat mijn leven voorbij was. En dan ben je maar een stomme poolhond, wat een giller. Kalle klopt de sneeuw van zijn kleren, stopt zijn mes terug en wil weer verder gaan met zijn zoektocht naar een plek om te overnachten.

‘Zin om mee te gaan?’ vraagt hij aan de hond. Als de hond blijft staan en hem alleen maar aankijkt, haalt Kalle zijn schouders op.

‘Dan niet. Jammer, een beetje gezelschap vannacht zou wel prettig zijn. Nou ja, adjö!’

Kalle draait zich om en loopt weg, maar meteen springt de hond weer tegen hem op. Dit keer blijft Kalle overeind.

‘Wat moet je nou, joh! Ga mee of laat me met rust. Ksst!’ Kalle maakt een dreigende beweging naar de hond, maar het dier laat zich niet weggagen. Als Kalle zich omdraait en weer probeert weg te lopen gebeurt hetzelfde, de hond springt tegen hem op.

‘Nu ben ik er klaar mee, wegwezen jij! Of ik snijd je aan stukken!’ Kalle haalt zijn glimmende mes weer tevoorschijn en doet een paar stappen in de richting van de hond. Meteen begint de hond te kwispelen en te blaffen en hij rent het bos in. *Zo*, denkt Kalle. *Die is weg*. Maar niets is minder waar. Als Kalle zich omdraait om weer zijn eigen weg te gaan, is de hond meteen terug en springt weer tegen hem op. Dan begint het ineens te dagen bij Kalle. *Hij wil me iets laten zien!* Hij besluit de hond te volgen.

‘Hé! Niet zo snel!’, Kalle doet zijn best om de hond te volgen en rent zo hard als hij kan door de vers gevallen sneeuw. Hij is buiten adem en glijdt een paar keer bijna uit.

‘Waar ga je helemaal naar toe? Ik moet even stoppen, ik kan niet meer.’

Kalle stopt en probeert leunend tegen een boom weer op adem te komen. De hond staat meteen weer naast hem te blaffen en te springen, rent een paar meter van hem weg en komt dan weer blaffend terug.

‘Ja, stom beest, ik weet dat ik met je mee moet. Als je nou eens ietsje langzamer gaat lopen, dan houd ik het langer vol, oké?’

De hond rent weer weg, kijkt even achterom of Kalle hem volgt en gaat dan verder, veel langzamer dit keer. Alsof het dier hem begrijpt. Kalle volgt zijn spoor.

Het is ineens heel stil in het bos en Kalle realiseert zich dat de storm is gaan liggen. Het sneeuwt nog wel, maar veel rustiger. De vlokken dwarrelen nu naar beneden en de ijzige kou is ook verdwenen. Dan staat de hond stil. Hij kijkt achterom naar Kalle, gaat liggen en begint te piepen. Kalle komt langzaam dichterbij, iedere stap die hij zet knerpt in de sneeuw. Als hij vlakbij de hond is, ziet hij dat het beest iets tussen zijn poten heeft. Het ziet er bruin en harig uit. Een of ander beest? De hond piept weer en likt het beest of voorwerp dat hij tussen zijn voorpoten houdt. *Hè?* Kalle hoort een zacht gehuil, babygehuil. *Wat krijgen we nou?* Hij gelooft zijn eigen oren niet. *Een baby? Hier in de sneeuw? Dat kan niet.* Kalle zakt door zijn knieën en aait de grote hond over zijn kop.

‘Rustig maar jongen, het is goed. Mag ik even kijken wat je daar hebt? Goed zo, braaf.’

Heel rustig schuift Kalle de harige bundel tussen de hondenpoten vandaan. Ondertussen praat hij zachtjes tegen de hond en houdt zijn ogen en bek in de gaten. Je weet maar nooit. Maar de hond laat hem

begaan. Als Kalle het bundeltje vlak voor zich heeft, ziet hij dat het stukken rendierenvacht zijn, die om iets heen gevouwen zijn. Bovenin zit een kleine opening. Het is te donker om te kunnen zien wat er in zit, maar Kalle is al een beetje voorbereid. Hij weet zeker dat hij babygehuil hoorde. Voorzichtig rolt hij het ene stuk vacht na de andere af, totdat er ineens een klein hoofdje tevoorschijn komt. Zie je wel, het is echt een baby! De baby voelt waarschijnlijk de kou nu er geen vachten meer om het hoofdje zitten en begint weer te huilen. En veel harder dit keer! De hond piept en kruipt naar voren, zodat de baby weer tussen zijn voorpoten ligt. Hij begint het kindje weer te likken en legt zijn kop beschermend over het hoofdje van de baby. Meteen is het weer stil. Kalle zit op zijn knieën in de sneeuw en kijkt een beetje radeloos naar de twee voor zich. Wat moet hij doen? Ze meenemen naar de *Siida*? Ja, dat zal wel moeten. Hij kan de baby hier niet achterlaten, dan is het kindje ten dode opgeschreven. De hond laat hem vast niet alleen gaan met de baby, dus die moet ook mee naar de *Siida*. Dat heeft het beest ook wel verdiend, wat een held!

‘Kom maar Hero’, zegt Kalle tegen de hond. ‘Die naam past bij je. Zal ik de baby van je overnemen? Dan doe ik de andere vachtjes weer om hem heen, dan heeft hij of zij het weer lekker warm.’

Kalle is best nieuwsgierig of de baby een jongen of een meisje is, maar hij heeft genoeg baby’s meegemaakt in de *Siida* om te weten dat het niet slim is om een baby bij deze kou helemaal uit te kleden. Hij moet zijn nieuwsgierigheid dus maar even bedwingen. Kalle rolt de vachten weer om de baby heen, maar laat nog een klein stukje open bij het neusje en de mond. Hij laat wat sneeuw ontdooien in zijn hand en druppelt dat op het mondje van de baby. Luid smakkend probeert de kleine het vocht naar binnen te krijgen. Kalle moet lachen.

‘Dorst? Je hebt geluk, aan sneeuw geen gebrek, dus je hoeft geen dorst te hebben.’ Kalle pakt een houten beker uit zijn rugzak en doet er een laagje sneeuw in. Dan legt hij de baby weer bij de hond en loopt naar één van de vele berken die om hem heen staan. Zoekende naar gevallen berkenbladeren graaft hij in de sneeuw totdat hij een blad vindt dat nog niet helemaal verdord is. Hij rolt het blad voorzichtig op, pakt de beker met sneeuw en gaat weer zitten.

‘Ik pak hem weer, oké?’ zegt Kalle tegen de hond. Voorzichtig neemt hij de baby in zijn arm en lepelt met het opgerolde blad kleine schepjes sneeuw in het mondje van het kind. Dit heeft hij al zo vaak gezien bij andere baby’s in de Siida. De baby trekt een vies gezicht. Zeker te koud die sneeuw, denkt Kalle, maar hij moet het er maar even mee doen. Morgen geeft mijn moeder hem vast lekkere warme melk. Kalle ziet dat het kindje slaperig wordt en begint het te wiegen. Hij zingt er zachtjes een *joik* bij, omdat hij weet dat kinderen daar rustig van worden. Als de baby slaapt, staat hij op.

‘Kom Hero, we gaan een schuilplek voor de nacht zoeken.’ De hond tilt zijn kop op en begint te piepen. Maar hij staat niet op.

‘Kom dan, we gaan. Als het vannacht weer gaat sneeuwen, krijgen we het veel te koud. Nou ja, jij misschien niet, maar die kleine en ik wel.’

Kalle begint te lopen en kijkt achterom, ervan overtuigd dat de hond hem volgt. Maar de hond heeft geen poot verzet. Kalle haalt zijn schouders op en loopt door. Blijkbaar vond de hond het alleen nodig dat hij de baby vond. Een beetje teleurgesteld is Kalle wel, maar hij kan toch moeilijk ook nog eens een hond gaan optillen. Dan maar verder zonder hond.

‘Mam, pap, ik heb een baby! Kom gauw, misschien is hij ziek!’ Kalle rent zijn *Siida* binnen, zijn wangen zijn vuurrood van inspanning. In zijn armen hobbelt een dikke bundel vachten mee, met daarin het hartverscheurende gekrijs van de baby. Vanmorgen vroeg werd Kalle wakker gemaakt door het heftige gehuil van het kindje en Kalle moest eerst heel hard nadenken voor hij wist waar hij was. Hij wreef zijn ogen uit en het drong tot hem door dat hij niet in de vertrouwde *lavvu* van zijn familie lag, maar in een verlaten berenhol. O ja, met een baby! Snel pakte hij het pakketje op waar de baby in zat en probeerde van alles om het stil te krijgen. Zingen, praten, wiegen; niets hielp. Het kind bleef maar krijsen. Heb je nog dorst? Maar ook het hapje sneeuw kon de baby niet troosten. Wat nu? Kalle had nog een klein stukje brood in zijn rugzak zitten, maar hij durfde het niet te geven. Stel je voor dat het kind stikt. Hij at het broodje daarom zelf maar op en ging met de ontroostbare baby op pad.

‘Ik hoef in ieder geval niet bang te zijn voor beren of wolven’, grapte Kalle tegen de baby. ‘Jij jaagt ze allemaal weg met dat geschreeuw van je, stoer hoor!’ Maar na een kwartier lopen met de steeds harder huilende baby, was Kalle het behoorlijk zat.

Al snel kwam hij bij het smalle pad uit. Het was inmiddels licht geworden en Kalle liep zo voorzichtig mogelijk over het rechtergedeelte van het nog steeds gladde pad. Toen hij daar eenmaal overheen was, zette hij het op een lopen. Hij kon de rest van de tocht naar de *Siida* dromen en wilde zo snel mogelijk van dat krijsende mormel af.

De *lavvu* van zijn familie gaat open en zijn moeder en broer stappen naar buiten.

‘Kalle! Waar was je? Ik ben doodongerust geweest!’ Kalle’s moeder komt aanlopen met opengespreide armen en Kalle ziet dat ze rood doorlopen ogen heeft van het huilen. Hier was hij al bang voor geweest, zijn moeder was helemaal over de rooie gegaan.

‘Sorry mam, Kalle moet ook bijna huilen. ‘Ik kon echt niet meer terug, het was te donker en te glad en...kijk uit!’

Hij voelt de stevige armen van zijn moeder om zich heen sluiten en denkt ineens aan de baby die tussen hen in zit.

‘Kijk eens wat ik gevonden heb?’

Zijn moeder hoort blijkbaar nu pas het babygehuil en kijkt niet begrijpend naar Kalle.

‘Wat is dat?’

‘Een baby.’

‘Een baby?’

‘Ja, een baby.’

‘Hoe kom je daar nou aan?’

‘Gevonden in het bos. Ik kwam een hond tegen waarvan ik dacht dat het een wolf was en die bracht me naar de baby.’

‘Ja hoor, Kalle. Hoeveel bessenwijn heb je gedronken?’ Kalle’s broer Tore was er inmiddels ook bijgekomen. ‘Een hond die je naar een baby brengt, het moet niet gekker worden.’

‘En toch is het waar! Jij gelooft me ook nooit!’

‘Jij mij ook niet, anders was je gisteren gewoon met me meegegaan en hadden we allemaal een normale nacht gehad. Nu was iedereen in rep en roer en pa is nu ook weer naar je op zoek. Iedereen was doodongerust omdat jij weer eens zo eigenwijs moest zijn.’

‘Nou, toevallig had ik dan ook die baby niet gevonden en was dat kind doodgegaan. Ik heb een leven gered en dat kan jij niet zeggen.’

‘Jongens, hou op met dat geruzie!’ Kalle’s moeder, Sita, steekt haar handen uit.

‘Geef die kleine maar aan mij, dan neem ik het mee naar binnen. Ik denk dat het wel wat warme melk kan gebruiken. Ga je ook mee Kalle? Jij lust denk ik ook wel wat te eten. En Tore?’

‘Ja mam?’

‘Wil jij kijken of je je vader kunt vinden? Alleen hier in de directe omgeving. Niet te ver weg, anders moeten we straks weer op zoek naar jou.’

‘Mag ik de sneeuwscooter nemen?’

‘Wat denk je zelf?’

Tore kijkt boos naar zijn moeder en kijkt dan in de richting van de bosrand waar alle sledehonden van de *Siida* vastliggen aan de bomen.

‘Dan neem ik de hondenslee wel weer, lekker saai.’

Sita negeert het gemok van Tore.

‘Prima. Ga je mee Kalle? Die kleine moet nu meteen wat te eten hebben, voordat het echt de longen uit zijn lijf schreeuwt.’

‘Kalle, word eens wakker, Kalle.’ Kalle voelt een hand op zijn arm die hem flink heen en weer schudt. Hij wil helemaal niet wakker worden.

‘Kwilnietwakker..moetnogslapenzomoe’. Kalle trekt de dikke vacht over zijn hoofd en draait zich om. ‘Truste.’

‘Kom op Kalle, wakker worden, nu!’ Kalle hoort de harde stem van zijn vader en is op slag wakker én chagrijnig.

‘Pfff, weet je wel hoe weinig ik geslapen heb vannacht?’

‘Denk je dat je de enige bent? Hoeveel hebben wij geslapen denk je?’

Iedereen was in paniek omdat jij niet kwam opdagen. Niet zeuren dus. Hup, mee naar buiten. Ik heb je nodig.'

Langzaam komt Kalle wat meer tot bewustzijn. O ja, de baby. Hoe zou het daarmee gaan? Kalle's vader, Vasko, stapt naar buiten en Kalle ziet vanuit zijn slaaphoek dat de hondenslee voor de tent staat. Hij gooit met tegenzin de warme vachten van zich af en trekt zijn laarzen aan. Dan raapt hij zijn bontjas van de grond en stapt naar buiten. Hij knippert tegen het felle licht en tot zijn verbazing voelt het zelfs een beetje warm aan, alsof die ijsskoude sneeuwstorm van gisteravond er nooit is geweest.

Vasko staat achter de hondenslee en wijst naar het zitgedeelte van de slee.

'Zitten.'

'Waar gaan we naar toe?' Kalle kijkt niet begrijpend naar zijn vader.

'We gaan op zoek naar de moeder. Misschien een vader.'

'De ouders van de baby? Die waren er niet. Een hond en een baby, meer was er niet.'

'Er moet in ieder geval een moeder in de buurt zijn geweest, anders was dat kind allang dood geweest. Heb je wel gezocht? Of misschien geroepen?'

'Uh, nee. Daar dacht ik niet aan. Maar die hond bracht me alleen naar de baby en daarna bleef hij gewoon in de sneeuw liggen. Hij wilde niet met me mee.'

'Waarom was dat denk je? Zou dat beest dan niet gewoon bij zijn baasje of baasjes willen blijven?'

'Mmm, misschien wel.' Kalle neemt plaats op de slee en trekt een warme vacht over zijn benen.

'Kunnen we niet met de sneeuwscooter? Dat gaat veel sneller.'

‘Hoe doen we dat dan als we die ouders vinden? Hoe wil je die dan meenemen?’

‘O ja.’ Kalle besluit dat hij maar beter zijn mond kan houden. Na zo’n rare nacht komen er niet al te slimme opmerkingen uit. Er sluiten nog twee sledes aan. Een oom van Kalle gaat helpen met zoeken en ook Trevor, de beste vriend van zijn broer. Vol enthousiasme en energie trekken de poolhonden blaffend aan hun lijnen, wachtend op het verlossende commando.

‘Go!’ Als in één beweging sprinten achttien honden naar voren en trekken moeiteloos de sledes en passagiers met zich mee. Met onwaarschijnlijke snelheid glijdt de slee door de sneeuw. De honden blaffen niet meer, alleen hun gehijg en het geknars van de glijders door de sneeuw verbreken de stilte. Kalle is in gedachten.

Zouden de ouders nog leven?

Esdorp, 15 februari 2012

Lieve mam,

Ik ben blij! Zó blij! Want ik ga naar Curaçao!! Ja echt, Curaçao! Je weet wel, witte stranden, azuurblauwe zee, wuivende palmbomen, tropische temperaturen, overheerlijke cocktails en vette feesten. Zo ontzettend gaaf! Het idee kwam van Ariane. Zij vond dat we onszelf als nieuw gezin maar eens moesten verwennen. Papa en zij zijn nu al bijna twee jaar met elkaar en ze hebben het echt heel leuk samen. En met ons natuurlijk. Ariane had ook kunnen kiezen voor een weekje Ardennen of een zonvakantie in Griekenland, maar zij bedenkt dan dat ze naar Curaçao wil. En juist daarom ben ik stapelgek op haar! Fantastisch toch, zo'n stiefmoeder? Er zit wel een kleine 'maar' aan. Ik MOET volgende week een dikke voldoende halen voor mijn tentamen biologie. Als ik een onvoldoende haal, is het bijna onmogelijk om mijn gemiddelde cijfer (4,2) nog op te halen voor mijn examen en dan gaan we ook niet naar Curaçao. Alles hangt dus van mij af. Drie keer raden hoe mijn leven er momenteel uitziet. Leren, leren en nog eens leren. Maar ik heb het er allemaal voor over, want een grote droom komt uit. Curaçao, here I come! Ik hou het kort mam, want ik zit op dit moment in de klas. We hebben biologie, dus ik moet opletten.

'Isabel, let jij ook even op?' Ik schrik op en zie dat mijnheer Boomsma streng mijn kant op kijkt. 'Wat ben je eigenlijk aan het doen?'

Snel frommel ik het dagboek onder de stapel boeken die op mijn tafeltje ligt.

‘Niks hoor, ik maakte alleen een paar aantekeningen.’

‘O, dat komt mooi uit. Kun je even herhalen wat ik net vertelde over fotosynthese?’

‘Uh, wat? O, uh, fotosynthese heeft te maken met planten.’

‘Heel knap Isabel, we hebben het al de hele les over planten, dat heb je dan gelukkig wel meegekregen. Heb je ook nog iets anders opgeschreven dan dat het over planten gaat?’

De hele klas begint te lachen en iedereen kijkt mijn kant op. Ik word warm en weet dat ik zo rood ben als een tomaat. Dat stomme blozen ook! Maar ik lach hard mee, alsof ik het allemaal reuze grappig is.

‘Oké Isabel, ik begrijp dat dit onderwerp nogal lastig voor je is. Ik verwacht je donderdagochtend om kwart over acht tijdens het studie-uur, dan leg ik het je allemaal nog een keer uit.’

‘Maar ik moet donderdag pas om elf uur beginnen!’

‘Dan heb je na het studie-uur nog bijna twee uur de tijd om alle stof nogmaals goed door te nemen. Volgens mij moet jij nog een flinke onvoldoende ophalen, klopt dat?’

‘Ja’, mompel ik.

‘Goed, dan zie ik je donderdag.’ Mijnheer Boomsma richt zich weer op de rest van de klas.

‘Nog meer belangstellenden voor het studie-uur? Wie ik nu nog hoor moet verplicht komen, maar misschien is het beter als jullie gewoon op eigen initiatief naar die extra les komen. Alle vragen die je nog hebt over de leerstof voor het tentamen kun je dan nog stellen. Goed, we gaan verder. Elise, wat is fotosynthese?’

‘O, chips!’

‘Wat is er?’ Anne en ik fietsen na schooltijd samen naar huis, als ik

ineens bedenk dat mijn Engelse leesboek nog in mijn kluis ligt.

‘Jane Eyre ligt nog in mijn kluisje!’

‘Wie ligt er in je kluisje?’ Anne kijkt me aan met een heel diepe rimpel in haar voorhoofd.

‘Mijn Engelse boek, Jane Eyre. Ik moet het vanavond uitlezen, want donderdag moet ik het boekverslag inleveren.’

‘O, maar ik heb geen tijd meer om weer terug te fietsen naar school. Ik moet om vijf uur paardrijden en wil voor die tijd zoveel mogelijk huiswerk af hebben. Sorry.’

‘Geeft niet, het is mijn eigen schuld dat ik terug moet voor dat boek. Ik zie je morgen wel weer. Veel plezier bij je paarden!’

We geven elkaar een knuffel en ik draai mijn fiets weer om, richting school.

Daar ga ik weer, denk ik balend. Toch probeer ik het positief te zien. Het is droog, niet al te koud en als ik straks een mooi boekverslag kan maken, krijg ik vast een hoog cijfer. En daar wordt mijn vader altijd blij van en dan krijg ik vaak mijn zin als ik ergens om vraag. Ik ben zo druk in de weer met mijn gedachten, dat ik niet meteen in de gaten heb dat ik alweer op het schoolplein fiets. En al helemaal niet dat er ineens een jongen voor mijn fiets staat.

‘Idioot!’ gil ik geschrokken terwijl ik keihard in mijn remmen knijp. ‘Kun je niet uitkijken?’

‘Ik uitkijken? Wat dacht je van jezelf? Jij fietst hier toch als een blinde over het schoolplein? Je mag hier niet eens fietsen!’

‘Guttegut, mag ik hier niet fietsen? Waar hebben ze jou gevonden? Onder een rozenstruik in de kloostertuin?’

De jongen kijkt me even heel boos aan, maar haalt dan zijn schouders op.

‘Trut’, hoor ik hem zachtjes mompelen. Dan draait hij zich om en loopt weg. Toen hij me aankeek, gebeurde er iets met me. Hij keek boos, maar ik zag ook iets anders in zijn ogen. Verdriet, eenzaamheid; zoiets. Het raakt me en ik heb meteen spijt van mijn uitbarsting.

‘Wacht!’ Ik gooi mijn fiets op de grond en ren achter de jongen aan. Binnen een paar stappen heb ik hem ingehaald.

‘Wacht even, je hebt gelijk, ik ben inderdaad een trut. Ik was in gedachten en had je echt niet gezien. Ik schrok me dood toen je ineens voor mijn fiets stond en daarom ging ik zo tekeer. Sorry.’

De jongen kijkt me bedenkelijk aan, maar steekt dan zijn hand uit.

‘Oké, het is al goed. Ik ben Danny.’

‘Isabel.’

‘Zit je hier op school?’ vraagt Danny. ‘O, stomme vraag, natuurlijk zit je hier op school, anders fiets je hier niet.’ Danny lacht een beetje onzeker naar me en ik zie zijn wangen langzaam mooi rood kleuren. Wat schattig! Eindelijk een jongen die ook bloost. En hij heeft kuiltjes in zijn wangen. Cute!

‘Ja, ik zit inderdaad op deze school, havo 5. Mijn examenjaar. En jij? Volgens mij heb ik je hier nog niet eerder gezien.’

‘Klopt. Ik woon hier nog maar net en ben na de kerstvakantie op deze school begonnen, vwo 4.’

‘Aha, oké’. Ik glimlach naar hem. ‘Maarre... ik ga nu snel naar binnen. Ik ben iets vergeten en daarvoor kwam ik terug naar school. Als ik nog langer blijf kletsen, is de school dicht en dan kan ik het shakken. Ik kom je vast nog wel een keer tegen.’

‘Oké. See you!’

‘Doewie!’

Esdorp, 8 maart 2012

Hoi mam,

De tentamenweek is eindelijk achter de rug, wat een stress! Eind vorige week was ik net een gestoorde professor. Wel heel veel geleerde dingen in mijn hoofd, maar normaal functioneren? Ho maar. Toen ik melk wilde pakken, liep ik naar buiten, toen ik de konijnen van Ariane eten wilde geven, liep ik met de konijnenbrokken naar het toilet en toen ik mijn mobiel zocht, keek ik in de vaatwasser. Ik heb weleens gehoord dat superintelligente mensen soms een beetje doordraaien en ik kan me dat nu heel goed voorstellen. Na de havo is het ook wel even klaar voor me. Dan ga ik lekker reizen en mogen mijn hersens minstens een jaar tot rust komen. Nou ja, wat school betreft dan. Hersens kunnen niet uitrusten, want dan ben je dood. Maar goed, het is nu klaar en ik wacht vol spanning op de cijfers. Vooral biologie wordt natuurlijk heel spannend... Wordt het Curaçao of Egmond aan Zee? Dat doet me natuurlijk meteen denken aan Thomas, ook al heb ik hem een tijdje niet gesproken. We zijn erg druk allebei. Ik met school en ook Thomas is erg serieus met zijn studie bouwkunde die hij volgt op de TU in Delft. Nadeel is dat we elkaar nu veel minder zien, maar dat gaan we dit weekend weer goedmaken. We gaan namelijk een weekendje met het hele gezin naar een bungalowpark en Thomas mag ook mee. Ariane heeft dat weekend cadeau gekregen van een oudere mevrouw, omdat ze die mevrouw altijd helpt met het huishouden en ook af en toe boodschappen voor haar doet. Als dank hiervoor ze dat weekendje voor ons geboekt. Zo lief! We gaan naar de Veluwe, de plaatsnaam ben ik even kwijt. Komt door al dat geleer de laatste tijd; er kan niets meer

bij. Anyway, ik zie dat weekend wel zitten. Lekker zwemmen in het subtropische zwembad, uit eten met z'n allen en ouderwets romantisch met Thomas. Heerlijk! Volgende week krijg je een verslag!

Thomas doet vreemd. We zitten met z'n allen in een grote Landcruiser, die mijn vader mocht lenen van een collega. Thomas zit bij het raam en staart naar buiten. Als ik tegen hem aankruip, glimlacht hij even naar me en kijkt vervolgens weer door het raampje naar buiten.

'Gaat het wel?' vraag ik aan hem.

'Ja, tuurlijk. Beetje moe alleen.'

'O, is het zwaar?'

'Wat?'

'Je studie.'

'Ja, behoorlijk. Maar ook erg leuk.'

Terwijl hij dit zegt, blijft hij naar buiten kijken. Ik krijg steeds meer het idee dat hij me niet aan wil kijken. Waarom niet? Wat is er aan de hand?

'Je neemt steeds meer ruimte in!' schreeuwt Kim ineens keihard. 'Schuif op!' Ze duwt tegen me aan. Geïrriteerd kijk ik naar Kim. Geen wonder dat ze zo schreeuwt met die koptelefoon op d'r hoofd. Ze kijkt me heel boos aan.

'Wat nou?!' schreeuw ik terug.

Het is niet fijn om in het midden van de achterbank te zitten. Het mag dan een grote auto zijn, veel groter dan die van ons, maar toch zitten we tegen elkaar aangeplakt. Het gedrag van Thomas maakt me onzeker en ik reageer dat af op Kim.

'Wat loop je nou te zeuren, baby! Luister liever naar je K3-liedjes en

laat me met rust!’

‘Het is geen K3!’ schreeuwt Kim nog harder terug.

Ariane draait zich vanaf de passagiersstoel om en kijkt me vragend aan.

‘Wat?’ vraag ik boos aan haar, maar ik weet heel goed dat ik verkeerd bezig ben. Ik heb alleen geen zin om dat toe te geven.

‘Zij begon!’ Op het moment dat ik het zeg, hoor ik zelf hoe ontzettend kinderachtig dat klinkt en ik moet er een beetje om lachen.

‘Oké dan’, zeg ik toegevend. ‘Sorry Kim.’ Ik ga rechtop zitten, zodat ik niet meer de halve achterbank in beslag neem. Kim kijkt me triomfantelijk aan en ik onderdruk de neiging om weer iets gemeens te zeggen. Ik ben bijna 18, dan hoor je beter te weten zeggen ze. Ik kijk weer naar Thomas, maar hij zit nog steeds met zijn gedachten in een andere wereld, ver bij mij vandaan. Ik zucht en sluit mijn ogen.

‘Zo jongens, wat gaan we doen vandaag?’ Papa zit in zijn trainingspak aan de ontbijttafel en ziet er met zijn verwarde haren en een stoppelbaard echt vreselijk uit. Maar de grote grijns op zijn gezicht maakt een hoop goed. Wat is die man veranderd sinds hij met Ariane is! Je kunt duidelijk zien dat hij veel gelukkiger is dan in de tijd van Trien Sabine. Wat een bitch was dat!

‘Zullen we naar de dierentuin gaan?’ stelt papa voor.

‘Ja, leuk!’ zegt Ariane.

‘Nee stom’, zegt Kim. ‘Het stinkt daar.’

Dan kijken ze naar mij.

‘Wat wil jij?’ vraagt Ariane aan mij.

‘Ik weet niet, wat wil jij Thomas?’

Iedereen kijkt naar Thomas, maar hij ziet alleen zijn smartphone,

waarop hij druk aan het tikken is.

‘Hallo? Thomas?’

‘Huh? Wat?’ Thomas kijkt verschrikt op.

‘Of je zin hebt om naar de dierentuin te gaan?’

‘Serieus?’

‘Ja, natuurlijk serieus’, snauw ik een beetje. Ik erger me aan Thomas. Hij doet zo anders, ik herken hem gewoon niet. Er is iets en ik moet weten wat.

‘Ja hoor, wat jullie willen.’ Onverschillig haalt hij zijn schouders op en draait zijn ogen alweer naar zijn mobiel, dat net op dat moment piept voor het binnenkomen van een nieuw berichtje.

Behoorlijk luidruchtig stapel ik de vieze ontbijtborden op elkaar en breng ze naar de keuken. Ariane komt vlak achter me aan met de overgebleven broodjes en legt haar hand op mijn schouder.

‘Gaat het wel goed tussen jullie?’ vraagt ze zachtjes en kijkt me bezorgd aan.

‘Ik weet het niet,’ fluister ik naar waarheid terug. ‘Ik weet het echt niet. We hebben amper met elkaar gesproken sinds we hier zijn en hij doet gewoon raar. Als ik vraag wat er is, zegt hij steeds dat hij zo moe is. Wat moet ik hier nou mee?’

Ik voel de wanhoop in me naar boven komen, maar onderdruk het meteen weer. Dit slaat nergens op, ik denk meteen weer het ergste.

‘Misschien is het echt zo,’ zegt Ariane. ‘Misschien is hij echt heel moe. Het zal ook niet meevallen zo’n zware studie. Weet je wat we doen? Je vader en ik nemen Kim mee, dan hebben jullie de hele dag voor jezelf. Je bent nog geen moment met hem alleen geweest. Nou ja, vannacht in bed dan wel, maar dan heb je wel iets anders te doen dan praten’. Ariane geeft een knipoog.

‘Ja, slapen’, zucht ik. ‘Hij was zo moe...’

‘Nou ja, maak er een gezellige dag van en geniet van elkaar. Voor je het weet is dit weekend voorbij en dan zie je hem weer heel lang niet. Ga lekker wandelen in het bos, zwemmen of wat dan ook. Maak er wat van.’

Ze geeft me een knuffel en loopt dan terug naar de woonkamer.

‘Kom op Kim, Jaap, we gaan.’ Ariane pakt haar jas van de kapstok en loopt naar de deur. ‘Opschieten, de dag is zo weer voorbij!’

‘Gaan Isa en Thomas niet mee?’ vraagt Kim opstandig. ‘Dan ga ik ook niet.’

‘Jawel’, zegt Aria. ‘Ik weet zeker dat je mee wilt, anders krijg je spijt.’

‘Wat gaan we doen dan?’

‘Verrassing!’

Ik zie mijn vader met gefronste wenkbrauwen naar Ariane kijken en zie hem denken: *Wat ben je van plan?*

‘Kom nou maar Jaap, je merkt het wel.’

Zelf ben ik ook wel nieuwsgierig naar wat ze gaan doen, maar verheug me nog meer op een dagje alleen met Thomas.

‘Wij blijven lekker thuis’, zeg ik tegen Thomas en ga achter zijn stoel staan. Ik leg mijn handen op zijn schouders en mijn wang tegen zijn hoofd. ‘Eindelijk met z’n tweeën’, fluister ik.

Hij pakt mijn handen vast en wrijft zacht met zijn duimen over mijn huid. Dan draait hij zijn hoofd naar mijn linkerhand en geeft heel zacht een kus in mijn handpalm. Misschien maak ik me inderdaad druk om niets. Misschien was hij gisteren echt heel moe. Misschien houdt hij nog steeds van me.

Als iedereen weg is, zitten we een beetje ongemakkelijk naast elkaar

op de bank. Thomas bestudeert het ruitjespatroon van de bank en tekent ze met zijn wijsvinger na. Ik kijk naar hem en weet niet wat ik moet zeggen. Hoe kan dit? We lijken wel vreemden voor elkaar, terwijl we al ruim twee jaar een relatie hebben! Hier kan ik niet tegen en ik doorbreek de stilte.

‘Wil je nog koffie of iets anders?’

‘Nee, dank je. Zullen we naar buiten gaan? Ik heb behoefte aan frisse lucht.’

‘Ja tuurlijk, even mijn laarzen pakken en wat warmes aantrekken.’ Als ik in de kast in onze slaapkamer zoek naar mijn lievelings-sweater, voel ik ineens een paar armen om me heen. Mijn hart maakt een sprongetje als ik zijn warme lippen in mijn nek voel. Ik draai me om, sla mijn armen om zijn brede borstkast en begraaf mijn gezicht in zijn trui. Ik haal diep adem en ruik zijn vertrouwde geur. Eindelijk! Mijn handen glijden onder zijn trui, op zoek naar zijn blote huid. Heel langzaam volgen mijn vingers de lijn van zijn ruggengraat, van boven naar beneden. Dan pak ik de onderkant van zijn trui, schuif deze langzaam omhoog en kus elk stukje huid dat ik ontbloot. Ik hoor Thomas zacht kreunen en voel zijn reactie. Wat is dit lang geleden! Veel te lang.

Even later lopen we hand in hand over een bospad. De zon schijnt waterig door de nog bijna kale bomen, maar als ik goed naar de takken kijk, zie ik al wat groene puntjes tevoorschijn komen. De belofte van nieuwe bladeren. Ik luister naar het tjlpen van een paar koolmezen, naar merels die hun stembanden aan het oefenen zijn voor hun liefdeslied en naar het gehamer van een specht tegen een boom. De geluiden benadrukkende stilte die tussen Thomas en mij hangt.

Het onbehaaglijke gevoel dat ik eerder had, komt weer terug. Er is iets met Thomas en ik wil nu weten wat.

‘Thomas?’

‘Hmm?’

‘Er is iets met je. Ik weet niet wat het is, maar ik weet wel dat het geen vermoeidheid is.’ Thomas haalt zijn schouders op, maar zegt niets.

‘Thomas, kom op! Vertel het me gewoon! We hebben toch nooit geheimen voor elkaar?’

‘Laat nou maar, het is niks.’

‘Niks?’

‘Nee, niks bijzonders in ieder geval.’

‘Maar dan nog wil ik het weten, ik voel gewoon dat je ergens mee zit.’

Thomas kijkt me met een flauwe glimlach aan.

‘Je geeft ook niet snel op hè?’

‘Nee, maar dat wist je toch al?’

‘Zullen we daar even gaan zitten?’ Thomas wijst naar een bankje aan de zijkant van het bospad. ‘Ik ben nog een beetje moe van net.’ Hij geeft me een knipoog en heel even zie ik weer iets van de oude Thomas die ik ken.

‘Goed dan’, Thomas slaakt een diepe zucht. ‘Ze hebben me gevraagd om mee te werken aan een project. Maar ik wil het niet.’

‘Wat voor project? En wie zijn ze?’

‘Een stel medestudenten. Het gaat om de heropbouw van een dorp, inclusief een schooltje.’

‘Dat is toch leuk? Waarom wil je dat niet? Ik bedoel, het is goed om praktijkervaring op te doen, toch?’

‘Dat is het zeker, maar dit project is niet naast de deur. Het dorp dat opnieuw opgebouwd moet worden ligt in Haïti, vlakbij Port-au-Prince. De aardbeving van vorig jaar heeft dat gedeelte namelijk volledig verwoest. Er is een paar weken geleden een project gestart voor de heropbouw van wegen, scholen en een ziekenhuis in die omgeving en nog meer. Een groep studenten van mijn faculteit gaat daar aan meewerken.’

‘O. Haïti is inderdaad wel ver weg...’

‘Ja, en daarom doe ik het niet.’

‘Ben je dan bang voor heimwee ofzo?’

‘Nee, dat niet. Maar het is ver én het is lang; een slechte combinatie en daarom geen optie.’

‘Hoelang is lang?’

‘Negen maanden, dan even terug en dan weer drie maanden.’

‘Bij elkaar een jaar dus.’

‘Ja, gekkenwerk. Maar houd er nu maar over op, ik doe het toch niet.’

‘Maar waarom dan niet? Je keuze om niet te gaan zit je dwars, dat merk ik aan je. En het blijft volgens mij ook steeds door je hoofd spoken, toch?’

‘Ja, dat wel. Maar een jaar is veel te lang. Hoe moet het dan met jou?’

‘Nou ja, het zal wel even slikken zijn, maar ik ben een grote meid. We kunnen toch appen en skypen? En gewoon e-mailen natuurlijk. Misschien zelfs ouderwets brieven schrijven, leuk om later aan onze kinderen te laten lezen. En misschien kan ik je een keer komen opzoeken.’

‘Nee hoor Isabel, hou er maar over op. Het gaat niet door.’

‘Luister nou Thomas, hoe vaak krijg je zo’n kans? Ervaring opdoen in een totaal andere cultuur en je doet ook nog iets goeds. Dat is toch veel leuker dan alleen colleges volgen? Ik zou het wel weten!’

‘Zo lijkt het wel alsof je me weg wilt hebben. Negen maanden hoor! Dan vier weken thuis en dan weer drie maanden terug voor de nazorg.’

‘Natuurlijk wil ik je niet weg hebben! Ik wil het liefst elke dag bij je zijn. Maar ik denk dat je deze kans niet mag laten lopen. Niet voor mij in ieder geval, daar krijg je echt spijt van. Doe het nou maar gewoon.’

‘Weet je het zeker? Hoe moet het dan met ons?’

‘Ons’ blijft toch evengoed bestaan? Alleen wordt het dan tijdelijk een online relatie. Weet je wat? Dan trek ik mijn mooiste lingenierisetje aan en dan ga ik speciaal voor jou heel sexy voor de webcam zitten.’

Plagend geef ik Thomas een lik over zijn wang.

‘Ja ja, maak er maar een geintje van. Je doet er veel te luchtig over.’

‘Misschien, maar jij doet er veel te moeilijk over. Een jaar Thomas, het is maar een jaar. Het is zo weer voorbij en daarna blijven we voor altijd en eeuwig samen.’

‘Denk je?’

‘Nee, dat weet ik.’

‘Je bent een rare.’

‘En jouw ware.’

Mijn laatste woord wordt gesmoord door een warme kus van Thomas.

‘Zullen we teruggaan naar het huisje?’ vraagt hij dan. ‘Ik heb nog wat goed te maken.’

Ik lach naar hem en spring dan op van het bankje.

‘Dat heb je zeker, wat kun jij irritant zijn zeg!’

Mijn opmerking wordt direct bestraft door een verstikkende omhelzing.

‘Zei je wat?’ dreigt Thomas lachend. ‘Vraag om genade, pas dan laat ik je los!’

Ik worstel om los te komen, maar zijn sterke armen lijken zich steeds dichter om me heen te knellen. Ondertussen bijt hij plagend in mijn oorlelletje. Mijn handen zitten ook bekneld, dus hem kietelen om los te komen is onmogelijk.

‘Genade! Genade!’ schreeuw ik hijgend.

‘Dus je geeft je het op?’

‘Ja, jij wint!’

Met een voldane uitdrukking op zijn gezicht laat Thomas me los.

‘De winnaar krijgt een hele dikke zoen.’

Als we teruglopen straalt de zon lekker warm door de takken van de bomen. De lucht is helderblauw en ik voel me gelukkig. Ik kijk naar Thomas en zie aan hem dat er een grote last van zijn schouders is gevallen. Hij is weer de vrolijke en energieke jongen waar ik voor viel. Mijn grote liefde.